

Partnerské vztahy mezi Kamenickým Šenovem a Rheinbachem trvají více než 20 let

18. 07. 2024 07:46

Rheinbach 11.-14.7.2024

Od té doby se vyvinuly mezi městy, tudíž i občany, velmi přátelské vztahy. Každý rok dochází k několikadennímu setkání, střídavě jednou v Rheinbachu, příště v Kamenickém Šenově. V návštěvách se obě města střídají, tentokrát jedeme my Šenováci do Německa, Rheinbašské přivítáme příští rok.

☒ Po úmorných vedrech se probudil den do svěžího rána. Jemný déšť padal na nás a naše zavazadla, ale obavy, že začne lejt, se brzy rozplynuly. Nestalo se tak.

Přijíždějí auta, přicházejí pěší a začíná nadšené veselé vítání a seznamování.

Andulka, naše starostlivá duše, kontroluje poslední nutnosti před odjezdem.

No vida! Autobus přijíždí. Luxusní, dvoupatrový, s rodinnou posádkou.

Zanedlouho vyrážíme na naši cestu do Rheinbachu.

Průběh cesty byl klasický: s pauzami, káféčkem, hledáním 1 eura na záchod,

a objevem, že náš pan řidič je perfektně zásobený. Až do konce pobytu nám nic nechybělo – plzničky byl dostatek.

☒ Do Rheinbachu přijíždíme s dobrou náladou. Už vidíme Glasschule, taky intr a hlavně zdejší přátele, kteří nás srdečně vítají. Bylo to velmi milé.

Večer, který nastal, je nezapomenutelný. V prostoru Himmerode Hof byl

Open-Air benefiční koncert, kde hrál Jazz Band Bundeswehru.

Dixieland, pop, muzikál, všechno super, profíkům to vyšlapovalo,

a vyšlapovalo se i na place.

S Ivou začali čerti šít, taková super muzika se nedá vydržet v pozoru. A začalo to pohupovat

celým davem, nálada skvělá. My děvčata jsme nemohly zapřít, že se nám kluci od

Bundeswehru líbí. Bílé uniformy a blyštící se nástroje zkrátka přitahují pohledy.

To byla jedna stránka koncertu. Tu další už nemohl člověk vnímat tak vesele, protože se jednalo jednak o podporu občanů se sociálními problémy, a dále o konkrétní pomoc Ukrajině. Velmi na nás zapůsobila řeč pána, jehož jméno si bohužel nepamatuji. S obdivem a úctou jsme poslouchali jeho vyprávění, jak už šestnáctkrát absolvoval cestu s materiálem do centra bojů, kde viděl ty hrůzy, lidi, kteří neměli vůbec nic. Bylo dobré slyšet, jak je pomoc koordinována. Materiál se vozí dle potřeby, po dohodě s ukrajinskou stranou. Dojemné je, že v tom všem ho podporuje jeho manželka. Plocha před jevištěm byla zaplněna do posledního centimetru a člověk měl pocit soudržnosti a empatie.

☒ **Glasmuseum – expozice Ida Paulin**

Koho z lidí od skla by nepotěšilo poznat další střípek v přehršli sklářských, výtvarných a jiných uměleckých témat.

Mnohé z toho právě splňuje tvorba Idy Paulin. Těžko by se popisovala celá různorodá expozice. Více než tři sta exponátů – to je téma na diplomku.

Krátký závěr: Ida Paulin byla nadaná, vytrvalá, úporná, flexibilní, s touhou po vzdělání, s výsledky, které mě nadchly.

☒ **Römer Aquädukt**

Další třesnička na dortu. V Himmerode Hof bezvadně udělaná expozice, kde jsme poznali princip stavby akvaduktu. Od počátku hledání vhodných nezávadných pramenů podle posuzování tělesného a zdravotního stavu obyvatel. Přes úpravy terénu, vyměřování trasy a spádu až po nepředstavitelné budování a nakonec přívod vody do města Köln, tehdy Colonia Agrippina.

Hezká jména dvou chytrých přístrojů – chorobot a grom.

Pěkný byl také model toku vody v akvaduktu se znázorněným spádem, kde si hračičkové mohli pouštět kuličky.

Náš klučík, autobusový maskot, si to taky užil. To vám bylo tak hodný a milý dítě... Vůbec to byla moc hezká rodinka.

Po úvodu v expozici jsme se busem přesunuli do několika míst, kde jsou vidět zrestaurované zbytky akvaduktu. Impozantní, překvapující.

Hlava nebere, jak to tenkrát mohli dokázat.

Spousta dojmů a úžasný zážitek.

☒ **Po tomto náročném, ale báječném dni přišel večer, na který jsme se všichni těšili.**

Rudova kytara a jeho permanentní One Man Show. K tomu František s heligonkou, na kterou perfektně hraje lidovky. A taky moje maličkost, Iva Harmonika s knoflíkovkou.

Zasmáli jsme se, zabékali.

Pojďte k nám, pojdte k nám, lákali králíci. No, co vám budu povídat, kdo to neviděl, neuvěří.

☒ **Limes Romanum**

Na to, jak jsme dlouho pařili, jsme byli ráno svěží a čiperní, připravení prožít další den. A taky stál za to.

Römermuseum nám nabídlo další dávku informací o pravé a levé straně Rýna.

O Římanech a Germánech. O hranici, kterou tvořil Rýn a také názornou ukázkou kúlového obranného systému, stavebního stroje, informace o životě římských posádek.

Také o vztazích mezi Římany a Germány, které se právě zde držely v mezích odstupu, při kterém se mohlo i obchodovat, a dokonce vstupovat na římské území.

Ovšem! Zlatým hřebem v těchto prostorách byla jedna urozená dáma z naší společnosti, když prokázala svoji noblesu. Elegantně oblečená ve lněné kytlici s půvabným květinovým věncem na hlavě se usadila do křesla v póze šlechtičny. A všichni ji obdivovali, všichni jí tleskali.

Nádhera a švanda.

Průvodce v expozici nám dělal starý pán, profesor latiny a řečtiny.

Jeho výklad byl zajímavý a bavil nás. Bylo jasné, že si pan profesor tu „přednášku“ užívá.

Potom jsem s ním prohodila pár slov a říkala mu, jak bych u takového učitele ráda študovala, protože vidím, že ho to baví. Smál se a prohlásil:

„Celý život jsem si užíval své hobby a byl jsem za to placen.“ Krásný život!

Stačí těchto pár střípků. Nastudovat si potřebné pro nás není žádný problém.

✘Musím ještě zmínit repliku římské tavicí pícky a tamprovny.

Roztopili ji kvůli nám, natavili fritu a předvedli celý proces od kerblíku až po konečný výrobek, malou karafu. Já jsem si komentovala postup a u ouška mi přebýval „caplík“, který se stal zdobným prvkem. A od „řidi“ jsem se dozvěděla, že tenkrát se nůžky při zpracování nepoužívaly (nebo ještě nebyly?).

Vidíte, zas musím študovat.

✘Remagen

Ještě jsme nestačili zpracovat dojmy, které si odvážíme z Limes, když vyjíždíme do Remagenu, kde mostu nemaje, funguje několik přívozů (die Fähre.) Na jeden najíždíme, aj, aj, něco se děje, všichni ven. Autobus je dlouhý a na hupu má potíže. Šikovnými manévry se zadařilo nalodění a za pár minut jsme na druhém břehu. Potlesk pro našeho šoféra. (Teď si uvědomuji, že ani nevím, jak se jmenoval.)

Procházka městem s průvodcem nám zprostředkovala poznání mnoha zajímavostí.

Také další důkazy, jak zde působili Římané–zachované zbytky hradeb, pro jistotu skrytých za nově přistavenou zdí. Je pravda, že jsme viděli i původní zeď, která byla z velké části rozebrána lidmi. Kdo by nechtěl mít doma šutr 2000 let starý, že jo?

Výborná byla informace i s obrazovou přílohou, jak vypadala „mainstreet“ za Římanů, před válkou, po válce a současnou jsme měli před sebou.

Moc zajímavé bylo místo, kde bylo ve spodních vrstvách objeveno bydlo asi římských důstojníků, s podlahovým topením (!). Co si z toho nepamatujeme, můžeme si upřesnit samostudiem. A to já ráda.

✘Během procházky míváme vilu, před kterou je památník znázorňující závodní auto s jezdcem. Narodil se tu Rudolf Caracciola (30. ledna 1901, Remagen – 28. září 1959, Kassel) přezdívaný Karratsch, nejúspěšnější německý automobilový závodník období před druhou světovou válkou.

Pomník nechal zhotovit automobilový magnát Henry Ford.

✘Most v Remagenu

Informace o tomto mostu jsou obsáhlé.

Historie se týká období první i druhé světové války.

Průvodce nás zasvětil do mnoha událostí z těchto období.

Jedna věž funguje jako Památník míru. V expozici se člověk setká s mnohými informacemi, které pomohou orientovat se v minulosti.

Z věže odcházím s myšlenkami, že ve světě se děly šílenosti a dějí se dodnes. Majetek, sláva, ješitnost, touha po moci a blbost dělají dodnes z lidí zrůdy.
A proto si toho budme vědomi, ale využijme té výsostné výhody, že my můžeme žít slušně a radostně.

☒ Pavel Kopřiva si splnil svůj sen a prošel celou věž, posbíral co nejvíce informací.
Před odchodem dolů z věže zmizel.
Ocítl se na vrcholu věže, kde vlaje americká vlajka. Pořídil si vytoužený záběr, možná i selfíčko?
Do mozaiky tohoto tématu mu zapadla další kostička. A kterému jinému turistovi se podařilo zdrhnout na věž? Tomu nejšikovnějšímu stratégovi.

☒ Slavnostní večeře na zámku Miel byla tečkou za naším pobytem, který naši němečtí přátelé naplnili vrchovatě. Vždy nás doprovázelo několik z nich. S velkým nasazením, vlídností a obětavostí. Zmíním alespoň Waltera, který se nezastavil ani na chvíli a měl vše pod palcem.

☒ Den vyplněný vším tím poznáním a zážitky byl za námi.
Vypadalo to, že padneme do postelí a vzbudíme se k odjezdu.
To přece nejde, nevyužít poslední večer! Tak ještě pivo od řidiče a jednu preventivní desinfekci se vzájemným očkováním.
Pak už zase zpěv, vyprávění, hodně smíchu a mexických vln. V Jedové chýši došlo i na harmoniku, a frajerský pepíkovský tanec. Jako šimmy sem, šimmy tam.
Zprvu vázla koordinace, nakonec však ruka tanečníka (tady v tom byl jakýsi genderový zmatek) skončila tam, kde měla být – na zadku.
Joj, to jsme krásně zakončili ten náročný den! To jsme se vyblbli!

☒ Ráno ještě procházka k pietnímu místu, kde se sešli zastupitelé města a všech důležitých spolků i občané.
Spolu s nimi jsme uctili památku obětí povodně, která 14.7.2021 připravila několik lidí o život a některým z města a okolí vzala někdy úplně vše. Pan starosta vyzdvihl tehdejší nasazení všech a solidaritu, která prokázala lidské kvality.
Dodal, že to obyvatele stmelilo a vztahy mezi lidmi se upevnily.
Dále bylo vzpomenuáno i na oběti střelby na filozofické fakultě.
Na památníku jsou důležitá slova:
Dank, Dankbarkeit, Zusammenhalt – dík, vděčnost, pospolitost.
V tom je veliký kus lidskosti.
Poslední objetí, přání zdraví, na shledanou v Šenově, velké mávání. A odjíždíme.
Ještě jedna kulturní vložka – zapomenutý mobil na WC. Blesková otočka, telefon vrácen téměř za jízdy a frčíme domů.
Krásné dny to byly.

☒ Milí přátelé, bylo mi s vámi senzačně. Přidali jste mi další energii a touhu stále něco poznávat.
Děkuji vám za přízeň a vlídnost.

Vaše Iva Harmonika ve spolupráci s Léčebnou respiračních nemocí ve Cvikově

V přílohách výběr fotografií – celá fotogalerie

zde: <https://photos.app.goo.gl/tWaHFYXeq5EhF2DB9>